

Joulum Vato

Hinta 5€

Elysanomat 6 2018, Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

ELYn tiedote 6 2018

Sisällysluettelo

- s. 3 Arkihuolesi kaikki heitä... *Antero Rasilainen*
- s. 4 Me odotamme Jeesusta - Hoosianna! *Ulla Latomäki*
- s. 5 Lähetyskenttä keskellämme *Pirjo Nurmesviita*
- s. 11 Kaikella on ollut tarkoituksensa *Harri Kuhalampi*
- s. 13 Ely-vuosijuhlamainos
- s. 14 Sana tuli ihmiseksi *Erja Kalpio*
- s. 15 Immanuel *Kyllikki Tiensuu*
- s. 20 Runo: Joulun liekki *Anneli Lähdesmäki*
- s. 21 Jumalan huone, asumus ihmisten keskuudessa *Kari Lähdesmäki*
- s. 24 Elintärkeitä kummilahjat *Erja Kuhalampi*
ELYn 10-keräys ja pankkisiirto
- s. 26 Sinä yönä... puuhaa lapsille *Virpi Tuominiemi*
- s. 27 Arkinen jouluruno *Martti Hakala*

Kansikuvat,
Haikolan seimiasetelma, Seppo Pölönen
Yön tummat, lumiset puut, Timo Keski-Antila
Kuvankäsittely ja kooste, Virpi Tuominiemi

Kannen esittely:

Nurmeksien evankelisen opiston lopetettua toimintansa vuonna 2005 Nurmeksien evankelisen opiston ystävät ry on ylläpitänyt opiston syntykotia Haikolan taloa toveriliitolaisten kokoontumispaikkana. Talossa pidetään myös perhejuhlaa, konsertteja, lausuntatilaisuuksia ja kokouksia. Adventti- ja jouluaikana pihan puuvaja muuttuu Immanuelin hahmoin rakennetuksi jouluseimeksi. Juttu Nurmeksien Immanuel-joulukuva-aiheesta s. 15 alkaen.

Elysanomat

Toimituksen sähköposti: ely@evangeliset.net
Lehden toimitus: Antero Rasilainen, Anneli Lähdesmäki, Kari Lähdesmäki, Pirjo Nurmesviita, Ulla Latomäki, Helinä Kärkkäinen.

Taitto: Virpi Tuominiemi
Painopaikka: Erweko Oy, Oulu

ISSN-L 1799-9731

ISSN 1799-9731 (painettu)

ISSN 1799-974X (verkkopainatus)

Elysanomat on Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry:n jäsenlehti.

ELYn toimisto:

Kokkolantie 12, 43500 Karstula

p. 040 415 9416

Sähköposti: ely@evangeliset.net

Päätili:

K-S OP IBAN FI28 5114 0220 0343 69

Rahankeräyslupa

Luvan saaja: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry (2243354-4)

Luvan myöntäjä: Poliisihallitus

Luvan nro: RA/2017/770

Myöntämisaika: 10.8.2017

Toimeenpanoaika: 10.8.2017-9.8.2019

Toimeenpanoalue: Koko maa pois lukien Ahvenanmaa

Toimeenpanija: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Kerätyt varat käytetään yhdistyksen tekemään lähetystyöhön Virossa ja Venäjällä sekä Sambiassa tehtävään kasvatus- ja koulutustyöhön TEDITE-koulussa (Towards Equality, Democracy and Economical growth by IT - Education). Kotimaassa varoja käytetään lapsi- ja musiikkikasvatustyöhön, koko perheen laulutapahtumien järjestämiseen, lapsi- ja perheleirien kuluihin sekä Raamattu- ja lähetystapahtumien järjestämiseen yhdessä luterilaisten seurakuntien kanssa. Lisäksi varoja voidaan käyttää yhdistyksen toiminnasta tiedottamiseen.

Kerättävät varat on tarkoitus käyttää samalla tai seuraavalla tilikaudella.

Esim. joulukeräyksen tulot tilitetään

tilinumero IBAN FI06 5114 0220 0380 63

*"Arkihuolesi kaikki heitä, mieles nuorena nousta suo,
armas joulu jo kutsuu meitä, taasen muistojen suurten luo..."*

Joku huokaa: Olisipa se noin helpo. Että vain heittäisin murheet pois. Mieli painuu maahan entisestäänkin, olenko niin huono ihminen ja uskovainen, etten osaa edes tätä tehdä oikein? Joulun iloinen odotus ei täytä mieltä vaan mielen täyttävät työ, kiireet, huolet ja murheet. Kehotus murheiden heittämiseen on varmasti aiheellinen. Monen mielen murehduttavat lyhenteet kiky, sote ja some. Niiden lisäksi elatuksen murheet, työ tai työttömyys, liika tekeminen tai tarpeettomuuden tunne. Uupumuksen tunne on todellisempi kuin ilo "armaasta joulusta" kauniine muistoineen.

Joku kantaa mukanaan raskasta muistoa tai kokemusta menneisyydestä. Vääryyden kokemus, paha sana tai loukkaus ei ole unohtunut. Se ei jätä rauhaan vaan seuraa mukana niin arjessa kuin juhlassakin.

Joku kantaa huolta omasta tai läheisen terveydestä, lasten tulevaisuudesta, rahojen riittämisestä, lahjojakin pitäisi ostaa, mutta kun rahat eivät tahdo riittää. Joku kokee olevansa huono isä tai äiti, mittaa täyttämätön. Kuinka moni kantaakaan murhetta, kun ei osaa eikä pysty muuttumaan sellaiseksi kuin haluaisi. Heitä siinä sitten kaikki arkiset murheet!

Onneksi – Jumalan kiitos, joulun sanoma ei ole siinä, mitä sinun täytyy tehdä vaan mitä Jumala teki. Ja mitä hän teki? *"Minä ilmoitan teille suuren ilon: Teille on syntynyt Vapahtaja!"* Syntisille, mittaa täyttämättömille, omien kipujemme kanssa kipuileville ihmisille, jotka emme osaa, emme pys-

ty heittämään murheitamme pois, meille on syntynyt Vapahtaja. Eiväthän terveet tarvitse parantajaa vaan sairaat. Vapahtajan seurassa ja läheisten kanssa murhe muuttuu iloksi, yksinäisyys yhteydeksi.

Joulu ei tule siten, että me valmisimme Jeesukselle joulujuhlan, vaan siten, että Jumala valmistaa meille juhlan. Me emme etsi iloa jouluamme näyttääksemme sen Jeesukselle vaan etsimme Jeesusta, löytääksemme ilon jouluamme. Olipa arkinen elämäntilanteesi miten puutteellinen, vaatimaton tai sairauden varjostama, joulu tulee. Keskelle elämäsi arkea. Keskelle mitantäyttämättömyyden tunnetta, keskelle ristiriitoja, pettymyksiä ja vaikeita ihmissuhteita. Joulu tulee, koska Jeesus syntyy maail-

maan. Eikö joulun valo loista kirkkaimmin juuri pimeyden keskellä, eikö juuri ahdistuneita ilahduta ilosanoma: Teille, sinulle on syntynyt Vapahtaja. Joulun sanoma rohkaisee meitä: *Heittäkää kaikki murheenne hänen kannettavakseen, sillä hän pitää teistä huolen.* 1.Piet.5:7 Ja jos et osaa, et pysty, et jaksa, älä murehdi sitäkään. Ei hän sinua hylkää eikä jätä. Hän kantaa sinut ja kuormasi! Jumala ei ole muuttunut. Siksi, älä pelkää. Elävä Vapahtaja on kanssasi. Siunausta jouluusi.

Antero Rasilainen,
pääsihteeri

Tämä joululehti on tarkoitettu tuomaan jouluiloa sinulle. Ja toivomme, että voisit myös laittaa tätä iloa eteenpäin. Siksi tässä alla on jätetty tilaa, sinun joulutervehdyksellesi ystävälle, naapurille, sukulaiselle. Laitetaan ilouutinen eteenpäin. Levollista ja siunattua Joulua Sinulle.

Me odotamme Jeesusta - Hoosianna!

Hoosianna oli ja on kansan vastaanottohuuto Jeesus Nasaretilaiselle. Suomessa Hoosianna virsi kuultiin ensi kerran vasta vuonna 1858 Turussa. Suomeksi hymni julkaistiin vuonna 1871 kokoelmassa Suomalainen lauluseppä. Virsi sai runsaasti julkisuutta kansakoulujen ja kristillisten järjestöjen kautta, joten se otettiin koraalikirjan loppuun ja hieman myöhemmin myös Siionin Kanteleen sävelmistöön. Kesti kuitenkin yli 100 vuotta ennen kuin Hoosianna pääsi suomalaiseen virsikirjaan.

Hoosianna tarkoittaa sananmukaisesti Herra auta, pelasta. Hoosiannaa lauletaan jokaisessa kirkossa adventtina, se on pitkä perinne. Joskin sen saattaa kuulla jo vaikka flash mob tulkintana isoissa kauppakeskuksissa adventtina. – Adventti-sana juontuu latinan sanoista adventus Domini ja tarkoittaa Herran saapumista ja tulemistä.

Uusi kirkkovuosi alkaa adventista, jolloin kirkollinen väri vaihtuu violetiksi. Ensimmäisenä adventtisunnuntaina voi selvästi kokea kuinka menneisyys ja tulevaisuus, tai sanoisiko traditio ja uudistus kohtaavat toisensa. Tuomiosunnuntain tuomiot on luettu ja tähyämme uuden alkuun.

Se joukko, joka ensi kertaa tervehti Jeesusta Hoosiannalla ja johon me saatamme samaistua sitä laulaessamme, tiesi tervehtivänsä kuninga. Hoosianna-huuto oli nimittäin Raamatun maailmassa nimenomaan Messias-kuninkaalle tarkoitettu tervehdys. Se oli toisaalta kunianosoitus, toisaalta avunpyyntö huudahdus: "Herra auta." Jerusalemin ihmisille tämä mies oli kuitenkin pettymys. Ei hän ollutkaan sitä, mitä luultiin. Pian tämän kuninkaan tie vei ristille muiden hylkäämänä ja vain muutaman uskollisimman seurattessa kauempaa. Kuninkaan ratsastus Jerusalemiin johti katastrofiin maailman silmissä. Ja kuitenkin se, mikä näytti katastrofilta, olikin uuden alku.

Mikä Golgatan ristillä näytti erään merkillisen elämäntarinan surullista loppua, olikin uuden

valtakunnan alku. Mikään ei ollut sitä miltä näytti. Pian sama mies ylösnousseena antoi jo tehtäviä uskollisilleen ja niille, jotka olivat jo luopuneet: *"Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni."* Kuningas oli elossa, valtakunta alkoi levitä, ei väellä eikä voimalla vaan hiljaa, sydäimestä sydämeen. Ja se oli merkillinen valtakunta, se kokosi kannattajikseen maan hiljaisia. Sen kutsun kuulivat parhaiten ne, jotka olivat toisten, joskus omissakin silmissään, epäonnistuneita tai pitivät itseään syntisinä.

Jeesus ei tavoitellut valtaa, vaan alistui päinvastoin kärsimykseen, jopa pilkkaan, mutta lähestyi heitä ja meitä ihmisiä auttaakseen ja rohkaistakseen. Maallista valtaa pitävät ja haluavat eivät välttämättä ymmärrä sitä kuninga, joka ei hallitse rahalla ja vallalla. Eikä ymmärtäneet kaikki Jeesuksen ajan ihmisetkään. Jeesus hallitsi ja hallitsee rakastaen ja luottaen.

Huomaammeko me, että elämässä merkityksellisintä on se, mitä ei tuo valta, kuuluisuus ja rikkaus. Parhaat hetket elämässä on hetket, jotka meitä kantavat. Hetket, joissa on mukana rakkaus, huolenpito, ystävyys, luottamus, anteeksiantamus, oikeudenmukaisuus ja heikkomman puolustaminen. Ne hetket, joissa itse Jeesus Kristus on ollut mukana. Niissä hetkissä on jo läsnä adventin odotuksen täyttymystä. Sellaisten arvojen toteuttajiksi meitä adventin sanoma kutsuu. Sen valtakunnan arvojen, jonka kuninkaalle me laulamme: Hoosianna, tule Herra ja auta meitä.

Siunattua adventin aikaa teille jokaiselle.

Ulla Latomäki
Elyn hallituksen varapj

Lähetyskenttä keskellämme

Meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus joutui aloittamaan elämäntaipaaleensa pakolaisena, vainottuna yli 2000 vuotta sitten.

Tänään Hän kulkee edelleen pakolaisena, uhattuna ja vainottuna kaikkialla maailmassa etsien turvallista paikkaa, missä elää, asua, kasvattaa perheensä ilman jatkuvaa pelkoa ja toivottomuutta.

Kolmen vuoden takainen pakolaisaalto maahanmuuttajineen yllätti, aiheutti hämmennystä ja pelkoa. Yhdistysten ja julkisyhteisöjen lisäksi lukemattomat yksityiset ihmiset lähtivät auttamaan asuin-kuntaansa saapuneita pakolaisia.

Yksi tällainen auttaja on **Irmeli Hokkanen**, eläkeopettaja, äiti ja mummo. Hän on omien lastenlastensa lisäksi lukuisten maahanmuuttajalasten mummo ja monen tumman pojan ja miehen rakas äiti.

Annetaan Irmelin itse kertoa, miten hän sai tehtävän pakolaisten, maahanmuuttajien parissa ja mitä kaikkea siihen on vuosien kuluessa sisältynyt.

"Eräänä iltana istuin keinutuolissa ja kudoin sukkaa, olin katsonut sekä kello viiden, kuuden että seitsemän ja kymppiuutiset ja olin menossa nukkumaan. Siinä keinutuolissa sanoin Jumalalle, että "tämä on tosi tylsää elämää, tällaista en halua. Eikö sinulla ole antaa minulle mitään tekemistä?"

Oli tylsää, varsinkin, kun lapsetkin olivat jo sanoneet, että äiti, älä enää tee meille sukkia ja lapasia, meillä on niitä jo ihan tarpeeksi.

Pian sen jälkeen tapasin kirkossa äskettäin Jämsään muuttaneen pakolaismiehen. Kysellessäni, kuka haluaisi omenoita, joita minulla oli aivan liikaa itselleni, hän sanoi mielellään hakevansa omenoita Auvilan vastaanottokeskukseen muillekin pakolaisille. Yhdessä kerättiin omenoita maasta kahteen isoon muovikassiin ja hän oppi kaksi sa-

naa: hyvä ja paha. Hyvät omenat laitettiin Auvilaan vietävään pussiin ja pahat vietiin kompostiin. Siitä se alkoi, ystävyys ja pian minusta tuli enemmän kuin ystävä, rakas äiti.

Sitten hän huomasi pitkäksi kasvaneen nurmikkoni ja kysyi, kuka tätä hoitaa. Kuultuaan minun yksin leikkaavan ruohon, hän tarjoutui tekemään sen. Hän leikkasi nurmikon koko syksyn ottamatta siitä mitään palkkaa, eikä aina edes ruokaa tai kahviakaan. Monesti hän tuli auttamaan erilaisissa askareissa, mm. kantamaan puita liiteriin. Hän oli ensimmäinen pakolainen paikkakunnallamme, johon tutustuin, ja hänestä tuli myös ensimmäinen muslimi, joka kastettiin kristityksi seurakunnassamme.

Talvella seurakunta järjesti tutustumisillan pakolaisille ja seurakuntalaisille ja minua pyydettiin kuljettamaan pakolaisia autolla tähän iltaan. Siitä lähtien olen kuljettanut heitä lähes päivittäin mitä moninai- simpiin paikkoihin ja tilaisuuksiin. Perheellisiä yritetään varsinkin talvella viedä kauppaan, koska heillä on enemmän ostettavaa. Olen vienyt heitä terveyskeskukseen ja hammashoitolaan, jossa olen samalla toiminut apuna englanninkielessä. Lisäksi olen vienyt heitä junalle tai bussille; Jyväskylään, Tampereelle ja Helsinkiin. Pyyntöjä riittää. Olen myös ajan mittaan oppinut kieltäytymään - avuntarve

on liian suuri.

Äitejä ja lapsia olen säännöllisesti vienyt seurakunnan perhekerhoon, jonne äidit eivät lasten kanssa muuten pääse.

Tällä hetkellä luonani asuu kaksi pakolaispoikaa Auvilan vastaanottokeskuksesta. Heistä Mohammed joutui lähtemään Kemiin sääntörikkomuksen vuoksi. Hän kuitenkin pyysi, että ottaisın hänet luokseni, koska olimme tutustuneet monta kuukautta aiemmin ja hän oli aloittanut kristinuskoon tutustumisen seurakunnassamme. Rukoilin ja mietin pääsiäisen ajan Vivamossa, olisiko se minun tehtäväni ja siellä vaelluksen aikana Jeesuksen ristin juurella sanat Marialle "Katso poikasi" ja Johannekselle "Katso äitisi!" pysäyttivät minut ja tiesin, mitä minun pitää tehdä.

Toinen pojista sai kaikki mahdolliset negatiiviset päätökset, vaikka hänellä on työpaikka ja oma asuntokin. Hän menetti yönensä,

"Meidän mummo, meidän mummo tulee!"

koska olosuhteet Irakissa ovat sellaiset, ettei hän voi palata sinne, koska pelkää tulevansa tapetuksi. Kun hän ei nukkunut, eikä jaksanut mennä työhönsäkään, tuli hän yhtenä iltana pyytämään, että voisi jäädä meille yöksi, koska pelkää niin paljon. Istuimme poikien kanssa pöytään ja Mohammed pyysi, että yhdessä auttaisimme Mustafaa, joka oli asunut hänen kanssaan aiemminkin. Otimme toisiamme kädestä kiinni, rukoilimme ja päätimme yrittää. Mustafa selvisi töihin takaisin ja kertoi, että kokee meillä rauhaa ja nukkuu hyvin. Nyt hänkin on kasteopetuksessa.

Ilonaiheita tästä toiminnasta on ollut paljon. Suurin ilonaihe on ollut se, että niin moni heistä on alkanut kyselemään kristinuskosta. Olemme rukoilleet yhdessä ja olen saanut tuoda heitä kirkkoon ja seurakunnan tilaisuuksiin. Olen ollut myös järjestämässä kasteopetusta monelle sitä halunneelle. Olen saanut antaa ristin usealle heistä.

Kun ajan Auvilan pihalle, lapsilau- ma juoksee kädet ojossa luokseni huutaen "minun mummo, minun mummo". Se on suuri ilonaihe. Samoin kuin nuo pojat ja miehet, jot-

ka kysyvät, saavatko kutsua minua äidiksi. Olen heistä monelle "rakas äiti". Lähes kaikilla heistä on Irakissa tai Afganistanissa oma äiti, mutta täällä ei ole ketään läheistä tai sukulaista. Silloin tällöin me äidit keskustelemme puhelimesta näistä yhteisistä pojistamme.

Aina välillä ovikelloni soi ja oven takana on joku heistä tuoden valmista ruokaa tai leivonnaisia. Näin on käynyt usein, kun olen ollut oikein väsynyt.

Myös muutama teini-ikäinen tyttö kuuluu läheiseen joukkoon. He käyvät paljon luonani keskustelemassa, ihmettelemässä, kyselemässä, itkemässä ja nauramassa. Syntymäpäivänäni he tulivat valtavan, ihanan kakun kanssa ja hoitivat juhlatarjoilun ja ohjelman. Minä en saanut tehdä mitään, olin vain hemmoteltavana.

Murheitakin tästä työstä on, tietysti. On raskasta kuunnella heidän rankkoja kokemuksiaan ja vaiheitaan jo kotimaassaan ja matkalla Euroopan halki ja täällä Suomesakin. Itkun aiheita heillä riittää, siinä vieressä ei juuri muuta voi kuin rukoilla apua ylhäältä, joko hiljaa yksin tai yhdessä. Itkeä yhdessä. Rukous kuuluu myös muslimien kulttuuriin ja usein he pyytävätkin: voisitko rukoilla puolestani. Yhdessä surraan jokaista

kielteistä päätöstä ja pelätään karokituksen hetkeä. On myös vaikeaa nähdä, miten huonosti heillä rahat riittävät elämiseen - vielä rahaa pitäisi lähettää kotimaahankin monenlaiseen läheisten hätään ja tarpeeseen. Siinä on eläkeläisen omastakin pussista siirtynyt rahaa enemmän sitä tarvitsevalle.

Koskaan en ole pelännyt liikkuesani näiden ystävien kanssa. Päinvastoin, he ovat joissakin tilanteissa olleet suorastaan turvanani.

Niin irakilaisien kuin afgaanienkin kulttuuriin kuuluu toisen auttaminen pyyteettä, he huolehtivat niin läheisistään kuin ystävistään. Suomessa heillä on hyvin vähän ystäviä tai läheisiä ihmisiä. Siksi meidän kristittyinä pitäisi ennakkoluulottomasti tutustua heihin, avata kotimme heille, kertoa heille uskostamme, olisi rakastettava heitä. Olen yrittänyt olla hyvin herkkä kuuntelemaan heidän hengellisiä kysymyksiään ja tarpeitaan. Kysyttäessä olen kertonut uskostani ja ohjannut seurakunnan yhteyteen. Lähtökohtani on ollut se, että yritän auttaa pyydettyä tai huomattessani avuntarvetta. Jos kiinnostus uskoomme näkyy ihmisessä, lähtee hänestä, silloin voin ja minun pitää vastata kysymyksiin. Yhteistä on usko Jumalaan, samoin rukous. Olemme rukoilleet paljon, kukin omalla kielellämme.

Ei tämä työ aina auvoista ole, tässä ryvetty ja joutuu huomamaan myös oman heikkoutensa. On oltava valmis rikkomaan omia rajojaan. Ihmiset arvostelevat, puhuvat pahaa, etsivät toisten rikkomuksia, haluavat osoittaa sormella, kyseenalaistaa motiivit. Jeesuksesta puhuttiin pahaa hänen eläessään ja tehdessään työtään. Eikä meille Hänen seuraajilleen ole luvattu helpompaa osaa."

Kesäinen lounashetki poikien kanssa Irmelin pihalla.

Irmeli kummipoikansa Ali Hatemin kanssa.

Afgaanitytöt tuovat äitienpäiväruusun "mummolle".

Niin, vuosisatojen ajan lähetystyötä on tehty jossain kaukana, yllättäen lähetyskenttä onkin aivan kotiovellamme. Islamilaiset valtiot ovat olleet ja ovat suljettuja kristinuskolle, monessa niistä ei lähetystyötä saa tehdä. Niinpä Jumala lähetti ja lähettää hengellisesti nälkäisiä ja janoavia meidän luoksemme. Monet tulijat ovat aidosti kiinnostuneita kysellen kristinuskosta, mutta me olemme hämmentyneitä emmekä osaa vastata tähän kyselyyn luontevasti. Monet maahanmuuttajat ovat joutuneet pettymään saamatta kristityiltä tukea tai vastauksia hengelliseen etsintäänsä. Valmistautumattomuus ei poista vastuutamme ilosanoman ja pelastuksen kertomisesta.

Islam uskontona ei ole helppo työkenttä, eikä kansamme nimikristillisyyks yleisen moraalittomuuden ja seksin korostamisen läpitunkevana lisää uskottavuutta, kun pitäisi to-

distaa elämällään ja sanoillaan pyhästä ja rakastavasta Jumalasta.

Muslimille käsitteet armosta, anteeksiannosta ja sopimisesta ovat vaikeita. Heidän kulttuuriinsa kuuluvat verikosto, viha ja vääryyksien oikominen väkivallalla. Juuri siksi heille on kerrottava Vapahtajasta, joka kuoli heidänkin puolestaan ristillä, tuoden sovinnon ja anteeksiannon ihmisten sydämiin vastaanotettavaksi. Vain Jeesuksen omat voivat sen tehdä.

"Menkää ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni kastamalla ja opettamalla!"

Kasteopetuksen suuri ongelma on yhteisen kielen puute. Useimmat maahanmuuttajista puhuvat vain omaa kieltään eikä suomenkielen oppiminen ole nopeaa. Jämsästäkään ei löydy montaa arabiaa tai muita pakolaisten kieliä puhuvaa asukasta. Hengellinen kieli ja sanasto on vielä aivan oma alueensa.

Raamattu ja Uusi testamentti sekä Katekismus ovat saatavilla mm. arabiksi ja Kirkkohallitus on toimitanut Kristittyinä Suomessa -riippikoulu-kirjan usealla kielellä maahanmuuttajille ja ulkosuomalaisille. Siihen on saatavilla opettajan opas suomeksi. Kirjaa voi käyttää myös itseopiskelussa tai vaikkapa muutaman hengen ryhmässä.

Pidettiin muutama tutustumistilaisuus, joku pakolaisista oli jo yksityisessä kasteopetuksessa ja kiinnostus seurakuntaan levisi. Talvella oli koossa pieni kasteopetus-riippikouluryhmä, kuusi henkeä. Ei ollut yhteistä kieltä, osa ei osannut lukea eikä kirjoittaa millään kielellä, aluksi ei ollut tulkkiakaan saatavilla. Myöhemmin saimme tilapäisesti tulkkausapua jo aiemmin saapuneelta ja kristinuskoon kastetulta irakilaisnuorukaiselta.

Jokaiselle kastekoululaiselle annettiin arabiankielinen rippikoulu-kirja, Raamattu ja Katekismus, niillä päästiin alkuun. Myös Jeesus-elo-

kuva arabiaksi dubattuna oli hyvä apu opetuksessa. Se puhutteli nuorukaisia voimakkaasti ihan kyyneleihin asti.

Sitten jatkettiin rippikoulun perusasioista: uskontunnustus, Isä meidän -rukous jne. Jotain yhteistäkin oli; Vanha testamentti ja profeetat, Jeesus yhtenä heistä olivat ainakin nimeltä tuttuja. Rukous kuuluu jokaisen muslimin päivittäiseen elämään. Oppilaat eivät kovinkaan hyvin tunteneet edes omaa uskontoaan, he olivat tavallisia maallistuneita muslimeja, jotka kunnioittivat koraanin ja islamin oppeja osaten ulkoa joitakin osia koraanista.

Kun sanat loppuivat, käytin apuna kuvia, turvauduin Saku-vaarin piirustustaitooni. Se on auttanut ja havainnollistanut opetustani niin Pohjois-Kanadan intiaanien ja eskimoiden kuin Nairobien slummien asukkaidenkin parissa. Yksi kuva kertoo usein enemmän kuin tuhat sanaa!

Vaikeuksia riitti: rippikouluryhmä oli koko ajan menossa haastatteluihin, suomenkielen tunneille, koulutukseen, työkeikoille jne. Ajanhallinta, paikalle saapuminen sovittuna aikana oli vaikea asia. Vastaanottokeskuksen tapahtuma-

köyhä ympäristö, jossa oli jo pitkään vain "tapettu aikaa"; jatkuva epävarmuus tulevaisuudesta, toivottomuus ja maastakarkotusuhka eivät suinkaan rohkaisseet koulutautumaan tai kotoutumiseen.

Kastekoulu kuitenkin eteni, opetusta annettiin ja suullisessa "loppukokeessa" todettiin oppilaiden omaksuneen yllättävän hyvin kristinuskon perusasiat ja kauniina keväisenä helluntailauantaina saimme viettää riemullista kastejuhlaa pienen seurakunnan läsnä ollessa. Ja seuraavana aamuna, sunnuntaina vastakastetut seurakunnan jäsenet osallistuivat messussa ehtoollisen viettoon."

Yksi suuri kysymysmerkki ja mieltä askarruttava asia maamme tulleiden pakolaisten kohdalla on kasteen motiivi. Onko kaste se viimeinen mahdollisuus saada lupa asettua asumaan Suomeen? Onko kastetodistus se paperi, jolla viranomaisen toivotaan uskovan, ettei tätä ihmistä voi lähettää takaisin? Vai nouseeko haluttu kasteelle sydäimestä, kaipuusta elävän Jumalan yhteyteen Hänen lapsekseen? Tätä jouduimme mietiskelemään ja siitä keskusteltiin paljon.

Tulimme siihen tulokseen, ettei meillä ole oikeutta kyseenalaistaa kasteopetusta haluavien motiiveja, emmehän tee sitä 14-15-vuotiaidenkaan rippikoululaisten kohdalla. Jos ihminen haluaa saada opetusta uskonasioissa, seurakunnan tehtävänä on antaa sitä. Sehän on seurakunnan perustehtävä. Jumala yksin näkee ihmisen sydämen tilan ja Hän lahjoittaa uskon sitä kaipaavalle. Jumalan sana ei tyhjänä palaa, siksi meidän on lupa ja käsky julistaa sitä jokaiselle ihmiselle maan päällä!

Tänä päivänä maassamme missä tahansa voi kohdata aivan muunnellaisista oloista ja vieraista uskonnoista tulleita ihmisiä. Mitä minä ja sinä, Jeesukseen uskova, tavallinen "rivikristitty" sitten voimme tehdä kohdatessamme kaukaa tulevan pakolaisen tai maahanmuuttajan? Miten seurakunta voi vastata haasteeseen, aivan uudelleenlaiseen tilanteeseen, jossa lähetyskenttä on heti kirkon oven takana?

Sakari: "Seurakuntien tulisi toivottaa pakolaiset tervetulleiksi, kutsua heitä tilaisuuksiin, joissa käytetään edes jonkin verran heidän omaa kieltään tai ainakin englantia. Työntekijöille pitäisi antaa mahdollisuus ja aikaa tutustua heihin, heidän uskontoonsa ja kulttuuriinsa, kohdata heitä työajalla. Yhteinen tee- tai kahvihetki tilaisuuden jälkeen olisi tärkeä luontevan yhteyden luomiseen. Tähän työhön olisi varattava myös määrärahaa."

Vastakastetut nuorukaiset asettivat itse omat kastenukkensa kirkon kastettujen veneeseen.

Irmeli: "Pakolaisilla ja maahanmuuttajilla ei juuri ole ystäviä, sukulaisista puhumattakaan. He kaipaavat paikkoja, joissa voisivat piipahtaa, läheisyyttä ja ihmistä, joille esittää kysymyksiä. Me tavalliset seurakuntalaiset voisimme kutsua heitä kotiin, monella yksintulleella ei ole yhtään suomalaista ystävää. Usein riittää sekin, että vain istuu vieressä ja kuuntelee.

Valmiissa organisaatiossa kuten pakolaikeskuksissa, voi käydä kysymässä, mitä apua siellä tarvitaan; lastenhoitoapua, kuljetusta. Mutta myös heitä voi pyytää auttamaan erilaisissa tehtävissä - hekin haluavat tuntea itsensä tarpeelliseksi!

Miehet haluaisivat kalastaa, kalakavereiksi he lähtevät tosi mielellään, samoin marjametsään, ja myös mökille saunaan ja uimaan. Lähestymis- ja auttamistapoja on yhtä monta kuin meitä erilaisia ihmisiäkin."

Joulu on jo aivan ovella. Se on monella tavoin vaikeata aikaa pakolaisille: he näkevät perheiden kokoontuvan joulunviettoon, antavan lahjoja, aterioivan yhdessä tavallista paremmin. Useimmilta pakolaisilta puuttuu tuo kaikki: perheyhteys, mahdollisuus ostaa lahjoja ja parempaa ruokaa. Rakkaat ihmiset ovat kaukana epävarmoissa oloissa, ikävä on suuri.

He pitävät joulumusiikista ja laulavat mielellään mukana. Joululaulut tilaisuuksiin on helppo osallistua, koska siellä on vain vähän vieraskielistä puhetta.

He myös nauttivat kutsusta ja vierailuista jouluseen kotiin, koska heidän asuntonsa täällä ovat hyvin karuja. Tarjoilu ei ole niin tärkeää kuin yhdessäolo ja ystävät.

Joulukuvaelmat ja -vaellukset ovat hyvä tilaisuus tutustuttaa Jeesuksen elämän alkuvaiheisiin...

Jeesus oli esimerkkinä lähimmäisen kohtaamisesta. Häntä seuraamalla ja kuuntelemalla osaamme kohdata kaukaakin tulleen lähimmäisen rakastaen. Voimme aloittaa päivämme rukoillen, että Jumala johdattaisi meidät niiden ihmisten luo, jotka tänään meitä tarvitsevat. Saamme myös pyytää oikeita sanoja kuhunkin kohtaamiseen.

Evangeliumissa kerrotaan, että *"kun Jeesus näki kansanjoukot, Hänen tuli heitä sääli, sillä he olivat kuin lammasmaa paimenta vailla ja Hän alkoi opettaa heitä..."* Mark 6:34 Maahamme saapuneet pakolaisjoukot ovat nykyajan 'lammasmaa' ilman paimenta, he tarvitsevat Hyvän paimenen opetusta. Vääriä paimenia kyllä riittää!

Raamatussa kerrotaan siitä, miten Andreas vei veljensä Simonin Jeesuksen luo (Joh. 1:40-42). Meitäkin kutsutaan viemään veljiämme ja sisariamme Jeesuksen luo tänään, huomenna ja joka päivä.

"Me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä..." Tämän käskyn me olemmekin Häneltä saaneet: *"Joka rakastaa Jumalaa, rakastakoon myös veljeään!"*

1 Joh.19-21

Pirjo Nurmesviita

Kuvat

Pirjo Nurmesviita ja Irmeli Hokkanen

Kiitollisella mielellä pappisvihkimyksen jälkeen Tampereen tuomiokirkon portailla tämän vuoden toukokuussa.

Omaa henkilöhistoriaa miettiessä mieleen nousee suuria kysymyksiä: Mikä mahtaa olla elämäni "punainen lanka"? Löydänpö jonkin ajatuksen, joka liittäisi elämäkokemukseni yhteen ymmärrettäväksi kokonaisuudeksi? Miten itseleni hahmottuu se polku, jonka kuljettuani minusta on tullut se, joka nyt olen?

Itse olen vakuuttunut, että Jumala on johtanut kaikessa. Hän on avannut eteeni ovia, joiden en ikinä olisi kuvitellut avautuvan minulle. Sen lisäksi hän on antanut rohkeuden ja kyvyn tarttua odottamattomiinkin tilaisuuksiin.

Kaikella on ollut tarkoituksensa

Lapsuuskotini vahva luterilainen hengellisyys on keskeinen selittävä tekijä elämäni valinnoille. Varsinkin isovanhempieni vaikutus on ollut ratkaiseva. Heidän kristillisyyttään sävytti valoisa luottamus Jumalan hyvyyteen ja armoon. Heiltä koin saavani varauksetonta hyväksymistä ja rakkautta. Minun oli helppo juurtua samaan uskoon, joka tarjosi perustan ja suunnan heidän elämälleen.

Kun olin vasta 14-vuotias, perheeni muutti Ruotsiin. Isoveljeni sai pohjalaisen maatilamme hoitoonsa, mutta myös minä halusin jäädä kotiin. Erityisen vaikea minun olisi ollut erota isovanhemmistani. Vanhempani suostuivat kaikesta huolimatta siihen, etten lähtisi heidän mukaansa.

Muutaman kuukauden jälkeen tunsin kuitenkin sisälläni ontoutta ja epävarmuutta. Suuret elämäkysymykset tarkoituksesta, toivosta ja turvassa olemisesta pyörivät mielessäni. Kaipasin hengellistä tukea.

Mielessäni heräsi ajatus kirjoittaa Kirjeelliseen raamattuopistoon, jonka kurssit olivat vuotta aiemmin selkeyttäneet minulle kristillisen uskon sisältöä ja ohjanneet minua lähemmäksi Jumalaa. Pian sainkin kirjeeseeni vastauksen. Sen seurauksena tutustuin adventtikirkon työntekijään Seinäjoella. Pääsiäisenä 1971 syntyi ratkaisu liittyä adventtikirkon jäseneksi.

Seuraavana syksynä aloitin opiskelun Toivonlinnan yhteiskoulussa, josta valmistuin ylioppilaaksi vuonna 1977. Lukiovuosina kypsyi päätös lähteä opiskelemaan teologiaa Englantiin, tavoitteena valmistua pastoriksi.

Muistan Suomeen palattuani neljän vuoden jälkeen ihmetelleeni siihen saakka kokemaani Jumalan johdatusta ja apua! Siirtyminen pastoriin tehtävään kuitenkin hieman pelotti. Miten osaan soveltaa ulkomaila oppimaani suomalaiseen seurakuntatilanteeseen? Halusin myös löytää sopivan elämäkumppanin, joka jakaisi samat arvot ja jolla olisi halu tehdä työtä evankeliumin asian hyväksi.

Ensimmäinen työpaikkani oli Tampereen adventtiseurakunnassa, mutta päädyin tehtäväni myötä toteuttamaan myös valtakunnallisia nuorisotyöprojekteja. Niissä merkeissä tutustuin henkilökohtaisemmin Erjaan, jonka olin tosin tuntenut jo Toivonlinnassa opiskellessani. Samassa työtiimissä toimiminen tarjosi luontevasti mahdollisuuksia myös lämminhenkisille kahdenkeskisille hetkille. Seurustelun tuloksena avioituimme helluntaina 1983.

Erja on adventistikodin lapsi. Perhe lähti lähetystyöhön Länsi-Afrikkaan hänen ollessa neljän vanha. Toimittuaan viisi vuotta Ghanassa ja Nigeriassa perhe muutti Englantiin Erjan isän opintojen vuoksi ja vuoden kuluttua takaisin Suomeen. Näiltä vuosilta Erjalle jäi perinnöksi muiden muassa vahva englannin kielen osaaminen ja kaipuu lähetystyöhön. Ennen kuin tämä haave pääsi toteutumaan, elämä toi monenlaisia vaiheita kotimaassa, kuten luokanopettajaksi valmistuminen, työ opettajana ja erilaisissa adventtikirkon nuorisotyön tehtävissä.

Naimisiin menomme jälkeen meidät kutsuttiin aina muutaman vuoden välein uusiin, erilaisiin tehtäviin kotimaassa, mutta myös Ruotsissa ja Pakistanissa. Varsinkin reilun neljän vuoden jakso lähetystyössä Pakistanissa tarjosi, monista haasteista huolimatta, runsaasti iloa ja mielekkyyttä sekä kokemuksia Jumalan varjeluksesta ja johdattuksesta. Työn myötä opimme paljon uutta ja päädyimme mielenkiintoisiin paikkoihin ja tilanteisiin. Syvä kiitollisuus kaikesta koetusta on kuitenkin mielissämme keskeisenä tunteena.

Lähetystyökokemuksen jälkeen oli yllättävän hankalaa kotiutua espoolaisen kerrostaloalueen yksitoikkisuuteen ja seurakuntaelämän arkeen. Vähitellen sopeuduimme suomalaiseen todellisuuteen ja niin alkoi jälleen uusi, mielenkiintoinen elämänvaihe minulla seurakuntatyössä ja Erjalla maahanmuuttajalasten suomen kielen opettajana.

Vuonna 2000 minulle avautui erityisen houkutteleva mahdollisuus jatkaa opintoja Englannissa, samassa oppilaitoksessa, jossa olin jo parikymmentä vuotta aiemmin tehnyt teologian perusopintoni. Nyt halusin keskittyä käytännölliseen teologiaan ja pastoraalisiin aineisiin kuten sielunhoitoon, saarnaoppiin, lähetysteologiaan ja johtamistaitoon.

Vuotta myöhemmin kotimaahan palattuamme asetuimme uusien työtehtävieni vuoksi Tampereelle, jossa myös Erja toimi adventtikirkon palveluksessa. Varsin pian me molemmat huomasimme olevamme ristiriitojen keskellä työyhteisössämme. Olimme jonkin aikaa sivussa adventtikirkon elämästä ja toivoimme asioiden selviävän. Lopulta totesimme, että näin ei tulisi käymään ja päädyimme eroamaan kirkosta.

Olimme päätyneet keskelle miltei täydellistä pimeyttä. Saimme kuitenkin huomata, että Jumalalla oli suunnitelma myös tämän onnettoman tilanteen varalle. Hän sallii meidän joskus ajautuvan inhimillisesti katsoen toivottomaan tilanteeseen, mutta Hän ei unohda lapsiaan epätoivon keskelle. Erja sai luokanopettajan viran Tampereen kansainvälisestä koulusta ja minä pääsin aloitta-

Euroopan parlamentissa olin mukana monissa uskonnon- ja omantunnonvapautta käsittelevissä seminaareissa. Tässä olen johtamassa puhetta eräässä asiantuntijakuulemisessa.

Pakistanissa lähetystyö tuotti paljon iloisia kokemuksia. Aivan erityisiä olivat ne hetket, kun nuoria ihmisiä voitiin kasteen kautta liittää kristilliseen seurakuntaan. Tässä olemme kasteen jälkeisessä juhlassa.

maan tohtoriopinnot Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa.

Luonteva ratkaisu minulle siinä tilanteessa oli myös liittyä uudelleen evankelisluterilaiseen kirkkoon. Koin, että kristillinen usko on erottamaton osa minua niin, etten mitenkään voi ajatella olevani ilman seurakunnan jäsenyyttä ja kristittyjen yhteyttä. Erja teki saman ratkaisun hiukan myöhemmin.

Väitöstutkimukseni tarjosi loistavan mahdollisuuden perehtyä adventismin keskeisen vaikuttajan, Ellen G. Whiten hengellisiin ajatuksiin. Samalla pääsin miettimään juurta jaksain, mistä kristillisessä hengellisyydessä on pohjimmiltaan kysymys. Se on kokonaisval-

taista Jumalan armon kokemista. Jatko-opinnot olivat ennen muuta akateeminen projekti mutta myös henkilökohtainen matka kohti selkeyttä ja entistä suurempaa luottamusta Jumalan hyvyyteen ja rakkauteen.

Jatko-opintojeni lomassa suoritin työnohjaajan tutkinnon, perustin oman toiminimen ja aloitin toiminnan työnohjaajana. Pian sen jälkeen kun olin valmistunut teologian tohtoriksi loppuvuodesta 2010, saimme kutsun Euroopan parlamenttiin avustajiksi meppi Hannu Takkulan toimistoon. Niinpä muutimme seuraavana kesänä Brysseliin, ja jälleen alkoi kohdallamme uusi, aivan toisenlainen elämänvaihe. Nyt meille avautui näköalapaikka Euroopan Unionin päätöksenteon ja kansainvälisen poliittisen elämän ytimeen.

Teologian ja uskonnollisten yhteisöjen tunte-
muksesta ja taannoisesta työkokemuksestamme muslimimaassa oli todellista hyötyä useiden, vastuullani olleiden asioiden hoitamisessa. Hannu Takkula halusi nimittäin Euroopan parlamentin jäsenenä edistää uskonnonvapautta maailmalla ja vahvistaa kristillisten arvojen asemaa omassa maanosassamme. Monien muiden toimien ohella lainsäädäntö on yksi tehokas tapa pyrittäessä näihin tavoitteisiin.

Loppuvuodesta 2017 Hannu Takkula nimitettiin Euroopan unionin tilintarkastustuomioistuimen jäseneksi, joka merkitsi minun työsuhteeni ennenaikaista päättymistä Euroopan parlamentissa. Ihmeellistä kuitenkin oli se, että heti tämän varmistuttua tammikuussa sain puhelun ELY ry:n pääsihteerin Antero Rasilaiselta, joka tiedusteli, kiinnostaisiko minua aluepapin tehtävä ELY:ssä. Tämä ehdotus sai pian ilmaa siipiensä alle niin että toukokuun kuudentena minut vihittiin papiksi Tampereen tuomiokirkossa. Otan vastaan uuden työni ELY:ssä uuden kirkkovuoden alkaessa.

Olemme taas kerran uuden elämänvaiheen edessä. Menneitten kokemusten pohdinta paljastaa arvokkaita opetuksia edessä olevien tilanteiden varalle. Omat kokemukset vahvistavat tehokkaasti luottamusta hengellisen elämän keskeisiin lähtökohtiin: Jumala ohjaa ja antaa voimaa. Hänen armonsa kantaa. Koska Jumala on rakastava Taivaallinen Isä, Hänen kätensä varaan on turvallista jättää itsensä, koko elämänsä ja kaikki asiansa. Hänen hyvyydessään on rohkeuden ja luottamuksen perusta tulevien haasteiden kohtaamiseen.

Harri Kuhalampi
(teksti ja kuvat)

Elyn 11-vuotisjuhla, vuosikokous ja seminaari

**Seinäjoella,
Lakeuden Ristissä**

30.-31.3.2019

Lisätietoa myöhemmin www.evangeliset.net
sekä alkuvuoden 2019 Elysanomista.

**Evangeliset kesäjuhlat
Tampereella**

Kalevan kirkossa 7.-9.6.2019

*Joulurauhaa ja
Jumalan siunausta
vuodelle 2019*

Armoa ja iloa ihmisille
Evangelinen lähetysyhdistys – ELY ry

Sana tuli ihmiseksi

"Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Jo alussa Sana oli Jumalan luona. Kaikki syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo. Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta." (Joh 1:1-4, 14)

Tässä on joulun evankeliumi Johanneksen mukaan. Ennen luomista ollut Jumalan sana, Jeesus, tuli ihmiseksi. Miksi? Rakkauden tähden!

Meidän tilanteemme syntiemme vuoksi on mahdoton ja toivoton, mutta juuri siksi Jumala antoi Pojan, Jeesuksen, pelastajaksi.

"Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, kaikille, jotka uskovat häneen." (Joh 1:12)

Joulu on täynnä tunteita, monenlaisia tunteita, kipeitä ja kauniita, syviä ja koskettavia. Yksi joulun suurista tunteista on rakkaus.

Mitä on tuo rakkaus?

Rakkaus on ruttuinen koriste joulun alla, josta vain vaivoin saa selvää mitä se esittää tai joulukortti, jossa liimanrunsauden alta erottuvat pumpulit ja liidun jäljet. Mutta teksti loistaa kirkkaana: hyvää joulua rakkaalle isälle ja äidille, mummolle ja papalle!

Rakkaus on puhelinsoitto kaukaa, olisitpa täällä! Olisinpa siellä!

Rakkaus saa peittämään läpimällä peitolla nukkuvan selän, se saa hieromaan puolison kipeitä jalkoja joka aamu vuosien ajan.

Rakkaus saa puolison huolehtimaan dementoituneesta vaihasta, elämänkumppanista, olemaan kärsivällinen ja lempeä, vaikka aina ei jaksa sitäkään. Rakkaus vie puolison vuodeosastolle aina kun omat voimat sen sallivat. Paljonko puoliso kuulee tai ymmärtää - sitä ei tiedä. Silti elämänkumppani tarjoaa termospullosta kahvia, kertoo kuulumiset, silittää poskea ja hyväilee kättä.

Rakkautta on niin paljon ja sitä voi ilmaista niin monin tavoin. Rakkaus on ollut kuitenkin jo kauan ennen kuin yksinäisyydestä tai ihmisten välisestä rakkaudesta tiedettiin mitään. *"Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että Hän on rakastanut meitä ja lähettänyt poikansa meidän syntiemme sovituksesi."* (1 Joh 4:10)

Rakkaus ilmestyi Betlehemiin, joka sai olla todistamassa Jumalan pojan syntymän ihmettä. Tapahtui kohtaaminen: Jumala kohtasi ihmisen ja rakensi syntiinlankeemuksessa katkenneen sillan ihmisen ja Jumalan välillä uudelleen kuntoon. Silloin muuttuivat asiat, tänäänkin ne muuttuvat, kun Jumalan rakkaus murtaa ja koskettaa sydäntä. Jumalan rakkaus lähetti poikansa pelastamaan maailman. Ei ollut muuta vaihtoehtoa silloin, eikä ole tänäänkään: ei kukaan muu voi pelastaa kuin Jeesus Kristus, Jumalan ainoa poika.

Kuva Virpi Tuominiemi

Marleena Ansion sanoin: *"Joulu on siellä, missä sydän kysyy: missä olet joulun lapsi? Joulu on siellä, missä sydän etsii joulutähteään. Joulu syntyy sinnekin, missä puitteet eivät täytä normia joulusta, sillä joulu syntyy aina sydämeen. Jouluevankeliumi lyhyesti: kaikille ihmisille, sinulle ja minulle, on syntynyt Vapahtaja."*

Erja Kalpio

Immanuel

Miksi Immanuel?

Immanuel-jouludraaman äiti toimittaja **Eeva Vainio** kertoo, että hän halusi antaa kotikaupungilleen lahjan, joka muistuttaisi ihmisiä joulun todellisesta sanomasta.

Eevalle sana Immanuel avautui, kun hän draamaa varten tutki Jesajan profetiaa: *"Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja hänelle annetaan nimeksi Immanuel – se merkitsee: Jumala on meidän kanssamme."*

Maria, Joosef, aasi Roope sekä kansankuorolaisia matkalla kohti Betlehemiä.
Kuva: Jaakko Pikkarainen.

Mikä Immanuel?

* Immanuel-jouludraama on Nurmeksessa syntynyt jouluperinne. Ensimmäisen joulun tapahtumista kertovaa katuteatteria on esitetty vuodesta 1989 joka jouluaaton klo 18.

* Nurmekselainen toimittaja Eeva Vainio on tämän, Suomen vanhimman katuteatterin äiti.

– Immanuel on Nurmeksen jouluisen katunäytelmän tärkein sana. Kristikunnan ensimmäisenä jouluna kolmiyhteinen Jumala puuttui ennennäkemättömällä tavalla ihmiskunnan kohtaloon.

– Ensimmäisen joulun jälkeen hän ei ollut enää vain Jumala taivaassa, vaan Jumala ihmisten kanssa, ihmisten elämässä, kaikissa syvyyksissä ja pimeyksissä. Ihminen ei ole enää yksin, omien voimiensa varassa.

Eeva mietti, miten pysäyttää kulutushysterian keskellä touhuava nykyihminen tajuamaan, mikä joulussa on todella tärkeää ja miten hän voisi saada joulusta elämäänsä todellista apua?

– Ihmiset olisi saatava seuraamaan ensimmäisen joulun tapahtumia, ei sadunhohtoisena kiiltokuvana vaan olemalla osa näytelmää. Pitäisi rakentaa tilanne, jossa joulu ikään kuin tapahtuisi ensimmäistä kertaa, ja katsoja olisi todistamassa sitä yhtenä sen ajan ihmisistä.

– Siten olisi ehkä mahdollista ymmärtää joulun tuoma ratkaiseva muutos. Voisiko teatterin, musiikin ja runojen avulla helpottaa sen tajuamista?

Joulun synkkä tausta

Pienen pohjoiskarjalaisen kaupungin keskustan valot sammuvat jälleen ensi jouluaaton aattona. Yli sata ihmistä on valmistanut katsojille ensimmäisen joulun tapahtumista kertovan katunäytelmän. Kirkonkellot hiljentävät yleisön. Valonheittäjät syttyvät valaisemaan Maariankadun päähän rakennettua näyttämöä ja sillä liikehtivää epätoivoista ja tuskaista kansankuorolaisten joukkoa.

* Draama perustuu Matteuksen ja Luukkaan jouluevankeiliumeihin. Nurmekselainen kirjailija Rauha Kejonen ja Eeva Vainio ovat tehneet laulujen sanat.

* Seppo "Paroni" Paakkunainen sävelsi draaman. Hän otti eniten vaikutteita italialaiselta 1500-luvulla eläneeltä Giovanni Pierluigi da Palestrinalta. Melodioiden tuli olla helposti opittavia ja hallittavia.

Kuoro kuvaa syntiinlankeemuksessa pahan valtaan joutunutta ja Jumalansa unohtanutta ihmistä, sisintään polttavien tuhon voimien vankia.

Kuoro laulaa:

Oi, Jumala! Kansasi on niin väsynyt, emme jaksa katsoa sinun kasvojasi. Oi, Jumala! Kansasi on niin väsynyt. Kansasi on niin vaikea olla.

Joululla on synkkä tausta. Ihmiskunta oli ennen Jeesuksen syntymää "kansaa, joka pimeydessä vaelttaa" ja "asuu kuoleman varjon maassa". Ei ollut toivoa. Kaikki oli pimeää. Ihminen unohti Jumalan.

"Mutta Jumala ei unohda ihmistä!" draaman kertoja huudahtaa. *"Kun aika on kypsä, Jumala toteuttaa suunnitelmansa ihmisen pelastamiseksi. Hän tulee itse ihmiseksi Marian pojassa Jeesuksessa."* Profeetta Jesaja ennusti, että oli tulossa suuri valo, ja valkeus alkaisi loistaa kadotettujen yllä. Kansan-

kuoro saa siitä aavistuksen jatkaessaan:

Sinä muistat lupauksiasi... Ota pois pimeys! Ota pois pelko! Katso aamu jo tulla saa. Jumala kansamme. Katso aamu tulla saa.

Et vain katso, osallistut

Maariankadun päässä on Nasaret. Siellä enkeli Gabriel ilmoittaa Marialle Jeesuksen syntymän. Tuleva äiti puhkeaa ylistyslauluun. Sen sanat ovat evankeliumista tutut ja herkkä sävel "Paroni" Paakkunaisen.

Joosefin ei aluksi ole helppo uskoa enkelin sanomaa. Tuskassaan hän huudahtaa:

Minä olen hakannut kirveeni tylsäksi, eikä risti siitä pienemmäksi tule. Ei vähene pilkka ja nauru, ei häviä häpeä. Se lapsi ei ole minun.

Kansankuoro pilkkaa Joosefia ja myös säälittelee: *"Sinun uskosi ei riitä!"* Mahdotonta ei ollut helppo uskoa, mutta kuten Maria Joosef-

kin saa rauhan enkelin viestistä: *Uni tulee yöllä, unesta nousee enkeli. Joosef, kuuntele nyt!*

Sitten roomalaiset sotilaat astuvat näyttämölle ja vaativat lähtemään veroluetteloon merkittäviksi. Joosef lähtee aasilla ratsastavaa Mariaa tukien Nasaretista kohti Betlehemiä.

Tuhatpäinen katsojajoukko liittyy kulkueeseen, jonka päämäärä on Betlehem – Nurmeksen kirkon portaat.

Pahuuden todellisuus

Matkalla kohdataan kuningas Herodes ja itämaan tietäjät. Ihmisen vallanhimo, kavaluus ja julmuus astuvat kuvaan. Nykymaailman todellisuus ei ole kaukana, kun Herodes valtansa menettämisen pelossa vaatii sotilailtaan: *"Tappakaa! Tappakaa ne kaikki!"* Pienet, viattomat lapset. Sama tapahtuu tänäänkin.

"Kansasi on niin väsynyt". Kuva: Matti Häkkinen.

* Teatteriohjaaja Ilkka Bäckman ohjasi kolme ensimmäistä esitystä ja loi siten pohjaa tuleville vuosille. Käytäntö on, että sama henkilö ohjaa korkeintaan kolmena vuonna peräkkäin.

* Tiina Iso-Aho suunnitteli draaman asut. Nurmeksen Ammattioppilaitoksen mallipukinelinjan opiskelijat ompelivat ne nurmekselaisen Sasta Oy:n lahjoittamista verka- ja muista kankaista.

* Nurmeksen evankelinen opisto tuotti Immanuelin kirkkodraamakurssina 1989 ja 1990. Opisto luopui hankkeesta taloudellisista syistä. Vastuu siirtyi Nurmeksen Immanuel-jouludraaman kannatusyhdistys ry:lle.

* Draama on esitetty 29 kertaa niin paukkupakkasessa kuin vesisateessa, tuulessa ja tuiskussa, hangessa ja liukkaalla jääkelillä. Katsojia on joka kerta ollut 1000-2500 Nurmeksesta, myös lähimaakunnista ja ulkomailta.

Piston saavat tuntea sisimmässään myös muut kuin vallanpitäjät. Kun Maria ja Joosef saapuvat Betlehemiin, vastaanotto on tyly. Huoneet ovat täynnä. Betlehemiläiset sulkevat sisäänpääsyn pian synnyttävältä Marialta tiukassa rintamassa:

Minun talossani ei ole sijaa Marialle, minun talossani ei ole tilaa Joosefille, yhdessäkään talossa ei ole heille tilaa. Me panemme ovemme kiinni, me suljemme vuoteemme, me peitämme ikkunamme ja käskemme palaamaan tielle.

Sama tapahtuu tänään. Pakolaisille ei ole tilaa. Puutteenalaiset käännetytään pois. Ne, joilla olisi millä auttaa, kovettavat sydämensä vaikeuksissa olevien hädälle.

Kristuksen syntymän yö

On tulossa yö, on tulossa yö. Kuuntele, kansa, on tulossa yö, on tulossa Kristuksen syntymän yö. On tulossa Kristuksen syntymän yö.

Vuoden 2017 loppukohtaus "Teille on syntynyt Vapahtaja". Kuva: Seppo Pölönen.

Jesajan ennustus Vapahtajan syntymästä toteutuu majatalon eläinsuojassa. Marian poika säästyy Herodeksen verilöylyltä, sillä hänen aikansa ei vielä ollut.

Kun aika täyttyy, syntyy poika Jumalan, Marian ja ihmisen ja hetkellä tuolla pyhällä voittaa valo, valkeus.

Enkeli Gabriel ilmoittaa ilosanoman ensin arkisessa työssä ahertaneille paimenille. Nämä lähtevät heti matkaan kohti Betlehemiä ja majatalon tallia. Sinne saapuvat myös tietäjät lahjoineen, ja sinne, Nurmeksen kirkkopuiston kulkumaueeseen, kiihuhtavat draaman katsojatkkin. Valo voittaa pimeyden. Toivo toivottomuuden.

Tämä lapsi, ihmiseen syntynyt, on Kristus. Hän on ihmisen tie Jumalan luo, muuta tietä ei ole. Hän päästää ihmisen pahasta.

Kansankuoro laulaa helpottuneena:

Kansasi on armon saanut sinun silmissäsi. Kristus tahtoo syntyä tässä ja nyt. Ikuisesti hänen tahtonsa

On tulossa yö

Rauha Kejonen

Seppo Paroni Paakkunainen

* Helsinkiläinen Jouko H. Nissinen sai jouluvierailullaan Nurmeksessa Immanuelista idean Via Crucis -katuteatteriin.

* Joulun 2018 esitys on 30. Immanuelin kaikkiaan kahdellatoista ohjaajalla on ollut omat korostuksensa, joten esitykset eivät ole toistensa kopioita. Teatteritaitteen maiter, näyttelijä Emilia Pokkinen on ohjannut 2017 ja ohjaa myös 2018.

* Tuotantokustannukset kertyvät ennen muuta äänistä ja valoista sekä ammattiohjaajan palkkiosta. Muut tekevät talkootyötä. Vuoden 2017 kustannuksiin (n. 16.000 €) Nurmeksen kaupunki ja seurakunta antoivat avustusta yhteensä 6.500 €. Muiden tahojen lahjoituksia kertyi vajaa 4.000 €. Loppu oli yhdistyksen omaa varainhankintaa, mm. joulukorttimyyntiä.

*on syntyä ihmisessä tässä ja nyt.
Tapahtukoon meille sinun tahtosi
mukaan. Aamen. Aamen. Aamen.*

Talvipäivän seisaus on pari päivää sitten sivuutettu. Päivä pitenee. Valo lisääntyy. Kirkkopuistossa alkavat kaikia yhä uudelleen ja uudelleen draaman loppulaulun säkeet. Laulu leviää yleisöön, joka saa mukaansa kynttilöitä kuin todistuksena joulun tuomasta toivosta. Joulun ihme tulee käsin koskeltavaksi. Kirkossa pidettävään rukoushetkeen kokoontuvat katsojat vakuuttavat laulaen toinen toiselleen:

*Valo ei enää vähene, ei enää, sil-
lä Kristus on syntynyt maailmaan.
Valo ei enää vähene.*

Ensimmäisen Immanuelin esityksen alla yksi kirkko-draamakurssilaisista toivoi:

- * että näytelmän välityksellä voisi kokea pyhyyttä ja rauhaa niin yleisö kuin esittäjätkin
- * että se olisi kaunista katsottavaa
- * että siitä näkyisi esittäjien ilo ja innostus sekä se, että olemme esityksemme takana
- * että se olisi hyvä, lämmin, yhteinen kokemus, niin että se vaikuttaisi myöhemmin ihmisten jouluun ja muuhunkin elämään.

Uskon, että vuosikymmenten aikana nämä toivomukset ovat myös toteutuneet.

Kyllikki Tiensuu

Valo ei enää vähene

Seppo Paakkunainen

KANSANKUORO *a capella*

♩ = 92

Va-lo ei e-nää vä-he-ne sil-lä

Ei e - nää, sil-lä

Kris-tus on syn - ty-nyt maa-il-maan. Va-lo

Kris-tus on syn - ty-nyt maa-il-maan.

Lumisade ei haittaa katsojien osallistumista kuvaelmaan. Kuva: Seppo Pölönen.

* Itse esitystä valmistelee kaikkiaan 110–130 talkoolaista, heistä vajaa puolet näyttämöllä, muut harjoitusten kahvittelijoina, lavasteiden rakentajina, "väijylistalaisina" eli arvokkaiden valo- ja äänilaitteiden yöllisinä vartijoina tai liikenteenohjaajina.

* Immanuel on koko Nurmeksen kaupungin yhteinen hanke. Monille joulu alkaa vasta Immanuelista.

* Katsojille esitys on Immanuelin väen tarjoama ilmainen joululahja.

Immanuelia saapui vuonna 2006 katsomaan runsas kaksituhatta katsojaa. Kuva: Matti Häkkinen.

Konkareita, perheitä, monta polvea

Eeva Vainiota innoitti myös Oberamergaun kärsimysnäytelmä. Samalla tavoin kuin tuossa baijerilaisessa kylässä monet nurmekselaisperheetkin ovat vuosikymmenten aikana olleet mukana Immanuelissa: kansankuorossa, muissa rooleissa, harjoitusten taukokahveja tarjoamassa, kulisseja rakentamassa, liikennettä ohjaamassa.

Ohjelmalehtisissä näkyy vuodesta toiseen samoja sukunimiä, kokonaisia perhekuntia. On konkareita, mutta ei tiettävästi ketään, joka olisi ollut näyttämöllä joka vuosi eli 29 kertaa. Kiinteistöisännöitsijä **Jyrki Moilanen** taisi päästä pisimmälle, hän kun oli Gabrielina 25 kertaa ja tietäjänä keran eli kaikkiaan 26 kertaa.

Toisen polven Immanuel-näyttelijä **Antti Tiensuu** aloitti 6-vuotiaana kansankuorolaisena vuonna 1995 ja osallistui sen jälkeen yhtä lukuun ottamatta joka esitykseen. Ehkä Immanuel antoi yhden sysäyksen Antin ammatinvalinnallekin: hän haki Tampereelle opiskelemaan näyttelijäksi. Antti ohjasi Immanuelin vuosina 2014 ja 2015 sekä valmistuttuaan 2016 yhdessä työparinsa Petteri Hautalan kanssa.

Nurmekselainen kunnallispoliitikko ja kotiseutuneuvos **Matti Hiltunen** oli ensimmäisessä esityksessä Betlehemin majatalon isäntä Benjamin. Matti esiintyi myös ylipappina ja kansankuorolaisena kaikkiaan yli kaksikymmentä vuotta. Hänen poikansa, kartantekijä **Pekka** on vuodesta toiseen hoitanut liikenteenohjausta. Pekan lapsista **Tuomas** on ollut Herodeksena, so-tilaana, airuena sekä kansankuorossa ja sisarensa **Riikka** 10-vuotiaasta alkaen paimenena, palvelustyttönä ja kansankuorolaisena.

Myös kaupungin palkanlaskijan **Mirja Närhen** perheessä on immanuelilaisia kolmessa polvessa. Kansankuorolaisen Mirjan tytär hammaslääkäri **Anna-Leena Talasterä** veti koko perheen mukaan suostuessaan vuonna 2014 Marian osan esittäjäksi. Hänen alakoululainen **Ainonsa** on ollut mukana neljä kertaa.

Lisätietoja Immanuelin vaiheista professori Paavo Kettusen juhlaikirjassa "Terve sielu terveessä ruumiissa". Karjalan teologisen seuran julkaisuja 1. Joensuu 2009.

Kolme sukupolvea Immanuelissa: Mirja Närhi, Anna-Leena Talasterä ja Aino Talasterä. Kuva: Jari Lampinen.

Joulun liekki

*Joulun on punainen ja keltainen.
Siinä on tulenliekki ja auringon kulta,
pohjoisten hankien hohde
ja tunturien salaperäinen sini.*

*Vuorten uumenista vaeltaa joulun saattue
poroineen ja lahjakuormineen.
Kaikille maailman kujille joulu ei ylety,
puute ja nälkä sammuttaa joulun valon.*

*Missä on tulen liekki ja auringon kulta?
Kuka sytyttää soihdun ja
vie leivän nälkäisen suuhun?
Kuka antaa paitansa palelevalle?*

*Jumalan Pojan syntymäjuhla on
viesti veljille kaukana ja lähellä.
Elämän leivästä riittää kaikille.
Köyhät saavat kuulla joulun sanoman.*

*He tulevat yhteiseen pöytään
jakamaan Kristuksen ruumiin
ja juomaan sovituksen maljan
joulun Herran muistoksi.*

*Joulu on punainen tulenliekki
ja kultainen taivaan portti.
Jumalan Henki laskeutuu maan päälle
ja taivaan tie saa ihmisen muodon.*

Anneli Lähdesmäki

Kuva Virpi Tuominiemi

Jumalan huone, asumus ihmisten keskuudessa

Ps. 84:5 "Autuaat ne, jotka sinun huoneessasi asuvat. He kiittävät sinua alati."

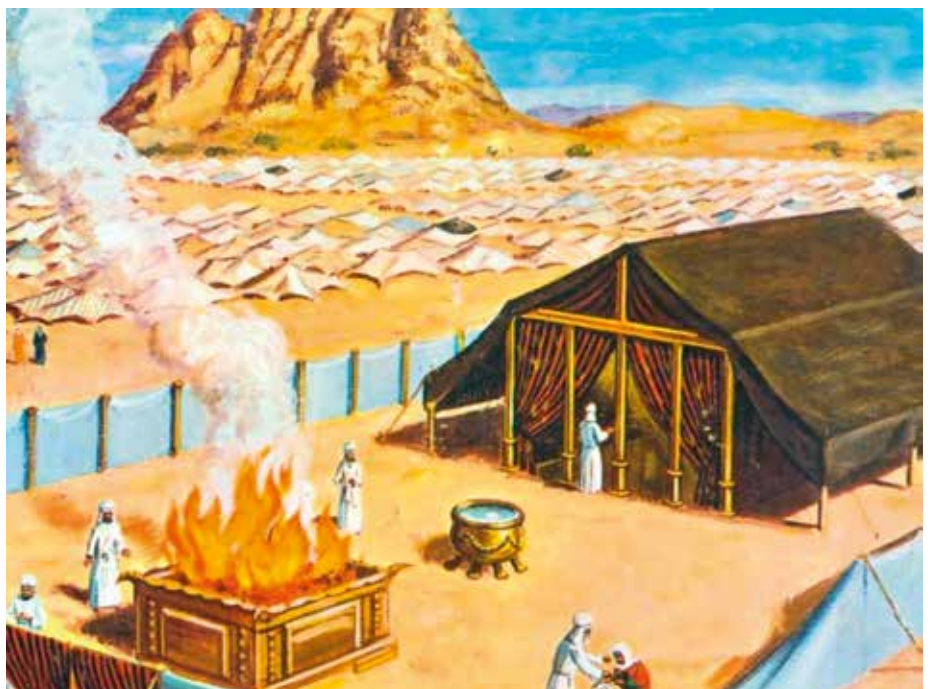
Luodessaan ihmisen Jumala rakensi hänet "omaksi kuvakseen" niin, että voisi elää ihmisen kanssa elävässä ja todellisessa vuorovaikutuksessa kaiken aikaa. Niinpä hän kehitti jumalallisen läsnäolon suunnitelman. Sen ytimessä oli ihmisen sielu ja henki, joiden välityksellä hän voi olla syvässä yhteydessä sekä Jumalaan että toisiin ihmisiin. Yhteyttä Jumalaan on turha etsiä ihmisen ulkopuolelta, sillä sieltä, ihmisen ytimestä, Jumala löytyy. Tätä tarkoittaen apostoli Luukas kirjoitti 17:22, että Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä.

Suunnitelman toteuttaminen alkoi sopivan henkilön valinnasta. Hänen jälkeläisistään Jumala kasvat-
taisi itselleen kansan, "omaisuus-
kansan". Tällaiseksi henkilöksi hän
valitsi Kaldean Urista, Harranista
kotoisin olevan Abram. Näin Her-
ra puhui Abramille: *"Lähde maas-
tasi, asuinsijoiltasi ja isäsi kodista
siihen maahan, jonka minä sinulle
osoitan. Minä teen sinusta suuren
kansan ja siunaan sinua, - - ja
sinun saamasi siunaus tulee siu-
naukseksi kaikille maailman kan-
soille."* (I Ms.12:1-3) Niin Abram
lähti kohti Kanaanin maata. Sinne
saavuttuaan Herra ilmestyi taas
Abramille ja sanoi: *"Sinun jälkeläi-
sillesi minä annan tämän maan."*
Ja Abram rakensi sinne alttarin
Herralle, joka oli ilmestynyt hänel-
le. (I Ms.12:6,7)

Telttamajasta temppeliksi

Monien vaiheiden jälkeen Abra-
hamin ja Iisakin poika Jaakob tuli
poikansa Joosefin kutsusta nä-
länhätää pakoon Egyptiin. Siellä
kasvoi hänen jälkeläisistään, heb-
realaisista (=muukalainen) yli 150
000:n jäsenen kansa. Erinäisten
orjuuttavienkin vaiheiden jälkeen

Jumala valitsi israelilaisten keskuu-
desta Mooseksen, jonka piti johtaa
kansa takaisin Kanaanin maahan.
Siellä erämaavaelluksella, Siinain
vuorella, Jumala teki Israelin kan-
san kanssa veriliiton, jonka sine-
tiksi hän antoi kymmenen käskyä,
joiden mukaisesti kansan tuli elää
ja erottua muista kohtaamistaan
kansoista.

*Mooseksen rakennuttama telttamaja,
Jumalan ilmestymisen paikka.*

Jumala kuitenkin tiesi, etteivät israelilaiset pystyisi annettuja lakeja pitämään ja sen vuoksi hän käski Moosesta perustamaan Aaronin jälkeläisistä pappisheimon, jonka tehtäväksi tuli uhrata kansan puolesta sen syntien sovittamiseksi. Se tarkoitti sitä, että jokainen syntiä tehnyt toi papille sijaisuhrin, eläimen, joka uhrattiin hänen syntiensä sovituksi. Näin syntyi käytäntö, jonka mukaan viattoman, tahrattoman eläimen veriuhrin sovitti ihmisen Jumalan kanssa ja vapautti hänet synnin kahleista.

Tämän kaiken toteuttamista varten Jumala käski Moosesta rakentamaan itselleen asumuksen, tarkan suunnitelman mukaisen telttamajan (II Ms. 26,27), jossa hän asuisi kansansa keskellä. Sen telttamajan kaikkein pyhimmässä hän sanoi ilmestyvänsä kansalleen ja erityisesti tehtävään erotetulle ylimmäiselle papille. Tällä tavoin hän, Kaikkivaltias Jumala, halusi olla läsnä omaisuuskansansa keskuudessa.

Luvatussa maassa Israelin kansa kasvoi ja vahvistui ja sai vihdoin kuninkaakseen Daavidin, jonka kanssa Jumala solmi profeetta Naatanin välityksellä suolaliiton, jossa hänelle ja hänen jälkeläisilleen on annettu Israelin kuninkuus ikuisiksi ajoiksi (1 Kun. 13:27), ja hänen jälkeläisestään tulee syntymään kuningas, jonka valtakunnalla ei ole loppua. Daavidin poika Salomo sai tehtäväkseen rakentaa telttamajan sijaan Jumalalle temppelin, josta kerrotaan II Aikak. luvuissa 1 ja 2. Kuninkaaksi tultuaan Salomo lähetti Tyroksen kuninkaalle Hiramille viestin, jossa hän kertoo rakentavansa isänsä Daavidin puolesta temppeliä Herralle ja tarvitsevansa sitä varten sekä materiaaleja että rakentajia. Temppelin Salomo tahtoi

pyhittää Jumalalle polttaakseen *"Hänen edessään tuoksuvaan suitsuketta, pitää joka päivä esillä uhrileivät, uhrata aamu- ja iltuhrin, sapatin ja uudenkuun uhrin sekä Herran, meidän Jumalamme, juhlapäivien uhrin."* Tämä tehtävä kuningas Salomon mukaan kuului ikuisesti Israelin kansan velvollisuuksiin. Ja temppelistä Salomo sanoi tulevan suuren, sillä *"meidän Jumalamme on suurin kaikista jumalista"*. Vaativa tehtävä sai Salomonkin nöyräksi ja epäroimäänsikin, miten hän voisi rakentaa asuntoa taivasten Herralle?

Vanhan testamentin aikaan oli siis tunnettua puhua Jumalan asumuksesta ihmisten keskellä. Siitä jopa psalmeissa veisattiinkin mm. 84:5, jossa mainitaan autuaiksi niitä, jotka asuvat Jumalan huoneessa. *"He kiittävät sinua alati."* Myös profeetat, kuten Jesaja ennustivat tulevasta ruhtinaasta: *"Kuule siis, sinä Daavidin kuningassuku! - - - Sen tähden Herra antaa itse teille merkin: neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel, joka tarkoittaa Jumala meidän keskellämme."* (Jes. 7:14)

Jeesuksen uusi temppeli

Jumalan läsnäolon suunnitelma, jota voisi kutsua myös ihmisen pelastussuunnitelmaksi, saa aivan uuden merkityksen, kun Jumala inkarnoitui, nähtävällä, koettavalla tavalla ihmiseksi (Joh. 1:14), ja tuli keskellemme Jeesus Nasaretilaisena. Hän on se ennustettu vesa, joka puhkeaa *"Tisain kannosta"* ja Daavidin suvusta, kuningas, jonka valtakunnalla ei ole loppua. Oli odotettua vaikkakin yllättävää, etteivät hänen aikansa rabbit ja kirjanoppineet tunnistanee Jeesuksessa ennustusten Messiasta, voideltua, jonka he kyllä tiesivät ennustusten mukaan tulevaksi ja osa odottikin.

Pian alkoivat toteutua myös ennustukset Jeesuksen joutumisesta ivan, luulottelun ja vainon kohteeksi ja moniin uuvuttaviin väitteisiin fariseusten kanssa. Eräässä tällaisessa tilanteessa Jeesus sanoi kiusaajilleen: *"Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."* Juutalaiset vastasivat pilkaten hänelle: *"Neljäkymmentä kuusi vuotta on tätä temppeliä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päi-*

Salomonin temppeli.

vässä?” Jeesus tarkoitti oman ruumiinsa temppeliä. (Joh. 2:19-22)

Kun Jeesus oli noussut kuolleista, niin silloin opetuslapset muistivat tämän puheen ja ymmärsivät vihdoinkin, että Jeesus, joka oli sekä ihminen että Jumala, antoi läsnäololleen ihmisten keskuudessa nyt uuden muodon, hengellisen temppelin muodon. Siinä rakennuksessa hän on kulmakivenä ja sen varassa koko rakennus pysyy koossa. Hän on siis keskuudessamme sekä itse että Pyhän Henkensä kautta. Siksi tätä uutta rakennusta kutsutaankin Pyhän Hengen tempeliksi. Sitä voidaan kutsua myös Kristuksen ruumiiksi (1 Kor. 12:27) tai seurakunnaksi (Ef.1:23), jonka jäseniä kaikki Jumalan kutsumat, Jeesukseen kastetut ja uskovat ovat olivatpa sitten syntyperältään keitä tahansa.

Kuvatessaan tätä uutta kätevää ja kävelevää ihmisten sydämistä rakennettua Jumalan asumusta, temppeliä, apostoli Paavali kirjoittaa efesolaisille, jotka olivat pääosin muita kuin juutalaisia: *”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät. Te olette kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus. Hän liittää koko rakennuksen yhteen niin että se kasvaa Herran pyhäksi tempeliksi, ja hän liittää teidätkin Hengellään rakennuskivinä Jumalan asumukseen.”* Ef. 2:19-22

Samaa teemaa vahvistaa kirjeellään apostoli Pietarikin, jota piti aivan erityisellä näyllä taivutella pakanain apostoliksi: *”Ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi rakennukseksi, pyhäksi papistoksi, toimittaaksenne hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia Jeesuksen Kristuksen tähden.”* - - Te, jotka uskotte, saatte siis osaksenne tämän arvon ja kunnian - - te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan

oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoonsa. Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa. Ennen te olitte armoa vailla, mutta nyt on Jumala teidät armahtanut.” 1 Piet.2:5-10

Tässä kirjoituksessa olen halunnut nostaa esiin Raamattuun kirjoitetun salaisuuden Jumalan ja ihmisten kiinteästä vuorovaikutuksesta ja Jumalan halusta asua konkreettisella tavalla ihmisten keskuudessa ensin telttamajassa sitten temppelissä ja lopulta Pyhän Hengen temppelissä. Tässä viimeksi mainitussa jokainen kristitty on elävä kivi, elävä ja toimiva osa Kristuksen ruumista, seurakuntaa ja kutsuttu kukin omaan erityiseen tehtäväänsä kokonaisuuden osaksi. Paavali vakuutti tätä uutta asemaa Korintton seurakunnalle: *”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? - - Jumalan temppeli on pyhä, ja tämä temppeli olette te.”* 1 Kor. 3:16,17

Apostoli Johannes kirjoittaa Ilmestyskirjansa viimeisissä luvuissa, jotka kuvailevat tapahtumia kaiken sen jälkeen, kun tämän maailman

aika on jo päättynyt. Silloin näyttää täyttyneen myös kuvaus Jumalan ja ihmisten täydellisestä yhteydestä. Otan vielä lopuksi näytteen Johanneksen näystä: *”Ja minä kuulin suuren äänen valtaistuimelta sanovan: Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän keskellensä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala on itse oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa; ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyynleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.”* Ilm.21:3,4

Alussa kaikki oli Jumalan ja ihmisten välillä suoraa, ehyttä ja välitöntä. Niin se oli tarkoitettukin olemaan ja niin on myös kaiken lopussa Jeesuksen ansiosta oleva. Siksi kaikki kristityt kaikkialla maailmassa rukoilevat aramealaisittain maranata; se on Herramme tulee.

Kari Lähdesmäki, KM
(teksti ja kuvat)

Johanneksen näyn mukainen kultainen kaupunki, jossa temppeliä ei enää ole.

Elintärkeät kummilahjat

Kultarahat vauvalle syntymälahjaksi vielä ymmärtää – valuuttalahja antaa vanhemmille mahdollisuuden ostaa kangasta kapaloihin, vaippoihin ja nuttuihin sekä teettää pikkuisia nahkatossuja ja mitä kaikkea sitä kahden tuhannen vuoden takaisen hyvin varustetun vauvan varustukseen Lähi-idässä mahtoikaan kuulua. Muut lahjat olivat sen sijaan vähintään omituisia. Raamattu kertoo Jeesus-lastan kunnioittamaan tulleista tietäjistä:

”He menivät taloon ja näkivät lapsen ja hänen äitinsä Marian. Silloin he maahan heittäytyen kumarsivat lasta, avasivat arkkunsa ja antoivat hänelle kalliita lahjoja: kultaa, suitsuketta ja mirhaa.”

(Matt. 2:11)

Lahjat olivat kaikkialla Lähi-idän alueella haluttuja, hienoja tuotteita, sellaisia, joilla toki saatettiin kunnioittaa arvohenkilön merkkipäivää – mutta silti outoja tuotaviksi köyhälle käsityöläisperheelle. Marialla ja Joosefilla olisi varmasti ollut ehdottaa montakin käytännöllisempää lahjaa.

Kristillisen kirkon piirissä tietäjien lahjat on nähty merkkeinä Jeesuksen olemuksesta ja kohtalosta: kulta sopi lahjaksi kruunattavalle kuninkaalle, jumalanpalveluksessa käytettävä suitsuke papille sekä palsamointiaine mirha sellaiselle, joka syntyy kuollakseen. Tämä on kuitenkin jälkiviisautta, josta Maria ja Joosef tuskin paljoakaan ymmärsivät.

Tietäjien lahjat lienevät kuitenkin olleet Jumalan innoittamia siinä missä heidän reittinsä oli Jumalan johdattama. Kaikelle löytyi symboliikan ohella myös arkinen tarve ja käyttö, kun tuoreet vanhemmat joutuivat yllättäen lähtemään yön selkään pakoon Herodeksen valtansa varmistamiseksi järjestämää verilöylyä.

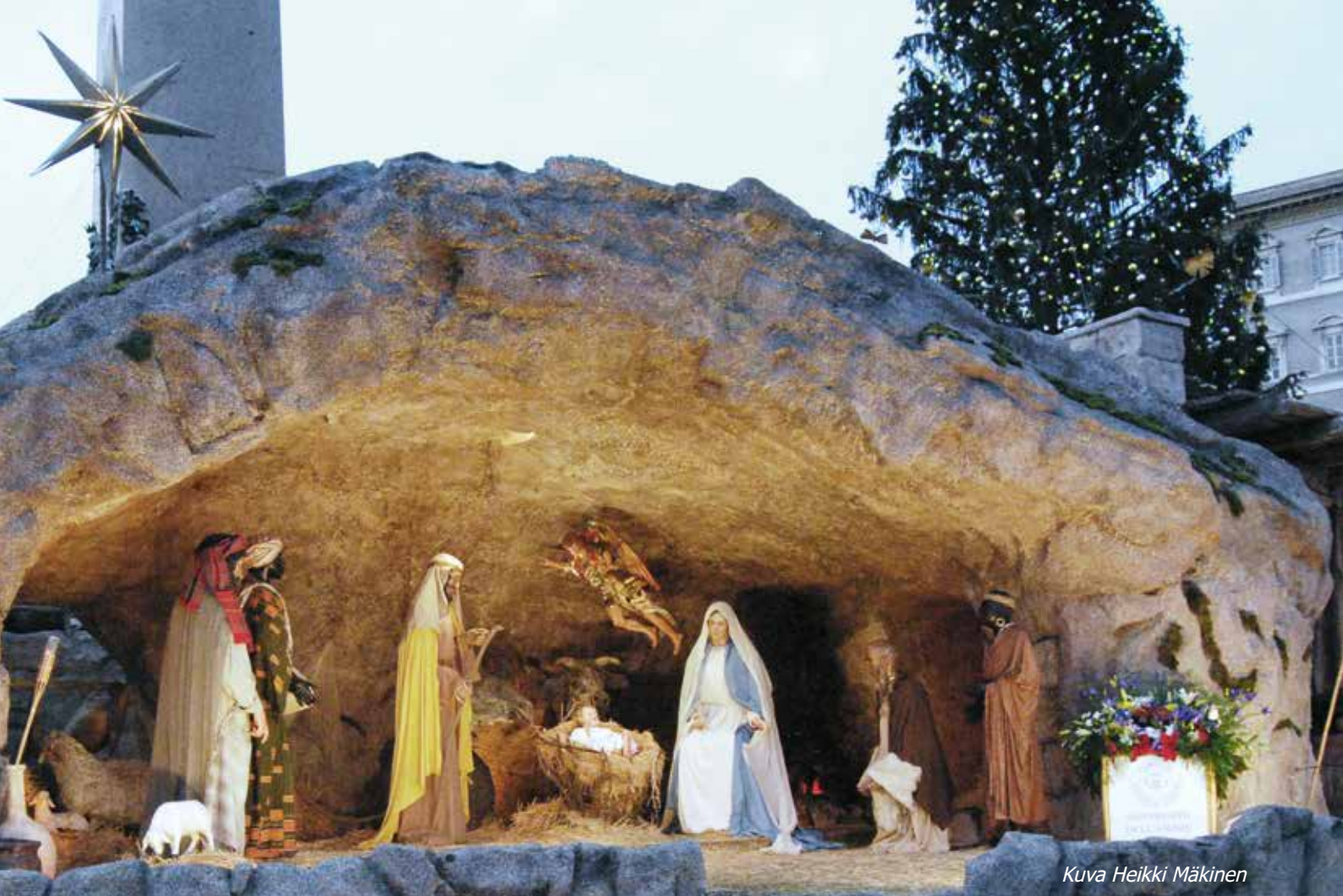
Kullalla pakolaisten oli helppo maksaa matkan muona, majoitus ja mahdolliset kyydit. Raha puhui puolestaan, käsimerkkejä kummempaa kielitaitoa ei sen käytössä tarvittu. Rahoista riitti varmasti vielä perillä Egyptissä vuokranmaksuun ja Joosefin työpalkan täydennyksenä ruokaan ja vaatteisiin. Vasta maahan saapunut, kielitaidoton ulkomaalainen ei välttämättä työllistynyt helposti, silloin sen enempää kuin tämän päivän Suomessakaan, eikä varsinkaan omaa ammattitaitoaan vastaaviin tehtäviin.

Suitsuke ja mirha olivat kultaa kevyempiä ja sitä helpommin kuljetettavissa pitkällä matkalla. Nekin kävivät valuutasta. Suitsuke oli suosittu hyvän tuoksun tuoja niin eri uskontojen jumalanpalvelusmenoissa kuin rikkaiden kodeissakin. Egyptissä, jossa vielä ajanlaskun alussa palsamoitiin ruumiita täyttä päätä, mirha oli erityisen hyvin kauppansa tekevä, haluttu hyödyke. Kielitaidon karttuessa Joosef pystyi käymään näistä tuottoisaa kauppaa ja näin turvaamaan vaimonsa ja varttuvan Jeesus-lapsen toimeentulon Egyptissä oleskeluvuosien ajan, heikkoinakin työllisyyskausina. Paluumatkaankin oli varaa.

Jumala olisi voinut toimittaa Jeesus-lapselle ruoaksi mannaa ja vaatteiksi enkelien tuomia taivaan lahjoja, mutta hän toimi silloin niin kuin nytkin häntä kuulevien ihmisten kautta järjestääkseen pelastavalle toiminnalleen käytännön edellytykset. Niin kuin tietäjien rikkaus oli Jumalan lahjaa, niin on myös kaikki meidänkin omistamamme. Kuten heitä, myös meitä odottavat Jumalan suuret siunaukset, kun palautamme hänen käteensä osan siitä, mitä olemme siitä saaneet vastaanottaa.

Tänä jouluna voimme muistaa päivänsankaria vaikkapa tukemalla hänen armoaan ja iloaan ihmisille levittävää Evankelistan lähetysyhdistystä. Jos Kymppikeräys on jäänyt väliin tai vähiin tai jos täysi sydän muuten vain haluaa vielä antaa, joulun ajan kertalahja keräykseen voi olla sinun kultasi, mirhasi ja suitsukeesi joulun Herralle.

Erja Kuhalampi

Kuva Heikki Mäkinen

Kiitoslahja: Ely on 10 vuotta. Kiitollisena siitä, mitä olemme saaneet, kokeneet, minkä läpi eläneet, yhdessä.

Näkymme: Työ jatkuu, uusia työntekijöitä tarvitaan ja me tarvitsemme nyt erityistä taloudellista rohkaisua, anna apusi. Keräyksen tuotto käytetään yhdistyksen työhön kotimaassa, työntekijöiden palkkaamiseen ja tapahtumien järjestämiseen (mm. Aarrearkkuleirit Karstulassa ja Elimäellä). Jos mahdollista, tule kuukausilahjoittajaksi keräysajaksi, pienikin säännöllinen lahja on nyt suuri ja tärkeä apu meille!

Keräys kestää 1.5.-31.12.2018 välisen ajan ja keräyksen tuotto julkaistaan kuukausittain yhdistyksen kotisivuilla www.evangeliset.net

Kiitos kun olet mukana, muistathan rukouksissasi meitä työntekijöitä ja yhdistyksemme työtä. Jumalan siunausta elämääsi!

Voit osallistua keräykseen alla olevalla tilisiirrolla, tili IBAN FI06 5114 0220 0380 63, viestiksi 10-keräys sekä oma seurakuntasi. Rahankeräyslupatiedot s. 2.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI06 5114 0220 0380 63	BIC OKOYFIHH
Saaja Mottagare	Evangelinen lähetisyhdistys - ELY ry Kokkolantie 12 43500 Karstula	Kannatuskohde: Oma seurakunta:
Maksaja Betalar		
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr
Tilitä n:o Från konto nr		Eräpäivä Förf. dag
		Euro

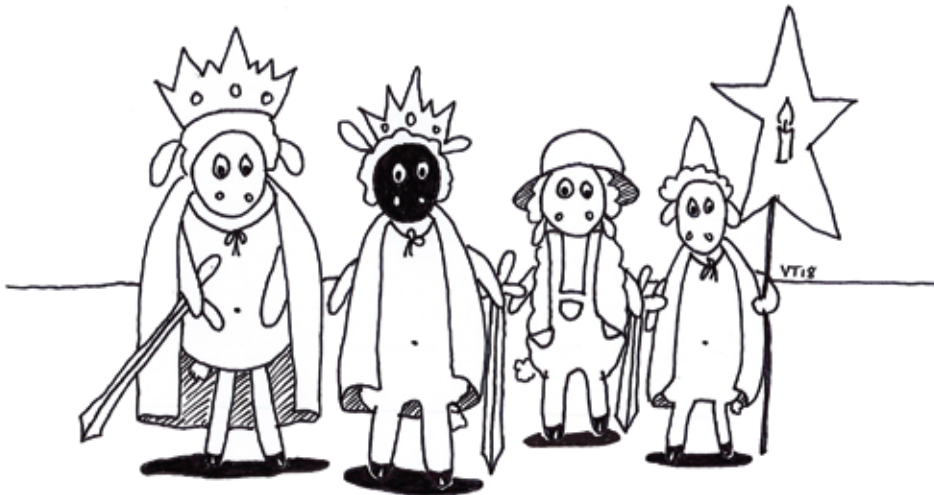
Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.

Sinä yönä...

Ratkaise ristikko

1. Paikka, jossa Jeesus-vauva syntyi
2.
3. Kolmannen viisaan miehen lahja Jeesus-vauvalle
4. Viisaat miehet = ? tietäjät
5. Jeesus-vauvan vuode
6. Jumalan Poika
7. Marian kihlattu
8. Jeesuksen syntymäkaupunki
9. Mihin sukuun Joosef kuului?
10.
11. Ensimmäisen viisaan miehen lahja
12. Ilmestyi suuri joukko ? ...
13. Vartioi lampaitaan
14. Jeesuksen äiti

Väritä tiernapäkä

"Saako tulla laulamaan?

Hyvää iltaa, hyvää iltaa, itse kullekin säädylle. Sekä isännill' että emännill', jokaiselle kuin talossa on. Ja me toivotamm', ja me toivotamm', onnellista ja hyvää joulua. Ja sitä taivaallista ystävyyttä, joka meidän kaikkemme ylitse käy."

Marian ja Joosefin täytyi matkustaa pitkä matka Betlehemiin. Koko kaupunki oli täynnä. Viimein eräs majatalonpitäjä sääli Mariaa ja Joosefia. Hän näki, kuinka väsyneitä he olivat ja että Maria oli viimeisillään raskaana. "Voitte levätä tallissa", hän lupasi. Ja sinä yönä Jeesus, Jumalan Poika, syntyi. Maria kääri hänet vaatteeseen ja asetti makaamaan seimeen, josta eläimet söivät.

Sinä yönä oli paimenia läheisillä kukuloilla vartioimassa lampaitaan. Oli kylmää, hiljaista ja pimeää, kunnes yhtäkkiä kirkas valo oli heidän ympärillään. "Älkää pelätkö", sanoi enkeli. "Minulla on teille hyviä uutisia. Jeesus, Jumalan Poika, on syntynyt Betlehemissä. Te löydätte hänet seimestä makaamasta."

Sitten ilmestyi lisää enkeleitä; koko taivas oli täynnä enkeleitä. "Kunniä Jumalalle", he lauloivat. Sitten taivas pimeni jälleen. Mitä oikeastaan oli tapahtunut?

Paimenet kiirehtivät Betlehemiin katsomaan, voisiko se olla totta, mitä he olivat juuri kuulleet. Ja seimessä makasi lapsi. "Tiedätkö, mitä tapahtui?" kysyivät paimenet Marialta ja Joosefalta. "Ilmestyi suuri joukko enkeleitä ja he kertoivat tästä lapsesta."

Joosef vierellään Maria pohti enkelien viestiä ja lastaan, joka makasi seimessä. Paimenet palasivat lampaidensa luo ja ylistivät Jumalaa, koska tämän oma Poika oli syntynyt ja he olivat saaneet nähdä lapsen.

Idässä, korkealla taivaalla loisti suuri tähti. Eräät viisaat miehet, jotka tiesivät paljon tähdistä, lähtivät seuraamaan suurta tähteä. He tiesivät, että se oli merkki Jumalalta. Merkki, joka ohjaisi heidät vastasyntyneen kuninkaan luo. He vaelsivat pitkän, pitkän matkan ja seurasivat lakkaamatta tähteä. "Me viemme Hänelle kuninkaallisia lahjoja", he suunnittelivat. "Minä vien Hänelle kultaa", sanoi yksi. "Minä vien Hänelle suitukkeita", sanoi toinen. "Minä vien Hänelle mirhaa", sanoi kolmas. He vaelsivat ja vaelsivat, kunnes vihdoinkin löysivät Jeesuksen ja Marian, hänen äitinsä. He polvistuivat ihmetysten vallassa ja antoivat Hänelle lahjansa. He kumarsivat Jeesusta. Sen jälkeen viisaat miehet palasivat kotiinsa, kauas itään.

Arkinen jouluruno

*Jouluyötä viettää akka sekä ukko,
ajan virtaa hiljaa pohtien.
Kaipausten sulki kerran lukko,
tuumaa ukko miettien.*

*Tuhat vuotta ajan takaa,
taivaallinen loisti valo,
paimenille tiedon jakaa,
seimen kätkee aasin talo.*

*Jonka silmät pilven taa,
ensin peittää unen sakka.
Ei kuorsausta kuulla saa,
filosofoi vielä akka.*

*Nytkin ristiin liittäen,
rukouksen tavaa ukko.
Runomitta lauseitten
ajatuksen ompi tukko.*

*Huomenna on
Jeesuksen syntymäjuhla
ja nyt on jouluyö.
Herra siunaa meitä.*

Martti Hakala

Piirrokset Virpi Tuominiemi

*S*iihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana. Kaikki menivät kirjoittautumaan veroluetteloon, kukin omaan kaupunkiinsa.

Niin myös Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista ja meni verollepanoa varten Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, sillä hän kuului Daavidin sukuun. Hän lähti sinne yhdessä kihlattunsa Marian kanssa, joka odotti lasta. Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapatoi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heillä ei ollut tilaa majapaikassa.

Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa lammaansa. Yhtäkkiä heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valtasi paimenet, mutta enkeli sanoi heille:

”Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra. Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä.”

Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen: - Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa.

Kun enkelit olivat menneet takaisin taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: *”Nyt Betlehemiin! Siellä me näemme sen, mitä on tapahtunut, sen, minkä Herra meille ilmoitti. He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki, jotka kuulivat paimenten sanat, olivat ihmeissään. Mutta Maria kätki sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut, ja tutkiskeli sitä.*

Paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli juuri niin kuin heille oli sanottu.